

Právní posouzení skutkového děje pod 1. kárnou radou je bezvadné. S hlediska kárného je nerozhodné, že šlo o spolek, jehož činnost byla úředně povolena. Jádro věci spočívá v tom, zdali účast obviněného ve zmíněném spolku byla slučitelná s t a v o v s k ý m i z á j m y advokátského stavu, jehož obviněný je příslušníkem, či nikoliv.

Na tuto otázku je odpověděti v neprospěch obviněného, uváží-li se účel spolku, vytýčený v § 2 stanov a v kárném nálezu správně uvedený, dále že členové spolku jsou podle zmíněného paragrafu stanov odkazováni, pokud jde o úkony, vyhrazené advokátům, na spolkového advokáta a že dokonce v přípise spolku ve spisech založeném je uvedeno plné jméno předsedy spolku — obviněného — s připojením jeho povolání jako advokáta a s udáním jeho přesné adresy. Názor kárné rady, že obviněný vstupem do spolku a tím, že vystupoval na venek jako předseda, mohl vzbuditi v širší veřejnosti důvodné podezření, že spolek je jeho náhončím, že se takto obviněný vydal v podezření, že vstupem do spolku sledoval cíl získati klientelu, je správný a nelze právnímu podřadění zjištěného děje skutkové podstatě kárného přečinu poškozování cti a vážnosti stavu důvodně vytýkati žádný právní omyl.

Pokud jde o kárné provinění pod 2., je třeba především zdůrazniti, že podle výroku nebyl obviněný uznán vinným inkriminovaným kárným přečinem proto, že n e p ř e d l o ž i l stanovy spolku, nýbrž proto, že vyzván výborem komory, aby stanovy předložil a vyjádřil se o obsahu podání zmíněného spolku, neodpověděl a na opětne urgentce a po pohrůžce pokutou odpověděl způsobem neslušným a posměšným.

Odpověď obviněného, jak jest její znění správně reprodukováno v opisu nálezu, vybočovala z mezí slušného styku příslušníka stavu advokátského s jeho nadřízeným stavovským orgánem, je nesena tónem posměšným, což ke skutkové podstatě inkriminovaného přečinu stačí bez ohledu na to, zdali šlo u obviněného o úmyslné zesměšňování nebo zlehčování výboru komory či nikoli. Jde o porušení povinnosti advokáta, odpovídati na dotazy příslušného nadřízeného stavovského orgánu způsobem slušným a věcným, a není proto právně pochybené podřadění jeho činu skutkové podstatě kárného přečinu porušení povinností povolání, jak uznala kárná rada.

Čís. 386 dis.

Je porušením povinností povolání, podal-li advokát žalobu jménem strany, kterou osobně neznal, spokojiv se s údaji třetí osoby a s plnou mocí strany, odevzdanou mu touto třetí osobou, aniž se přesvědčil, zda strana plnou moc skutečně podepsala, a pokračoval-li ve sporu po delší dobu bez jakéhokoli styku se stranou.

(Rozh. ze dne 13. května 1939, Ds I 15/39.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu

kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Věc je po názoru kárného soudu odvolacího dostatečně objasněna a není třeba řízení doplňovati výsledkem svědka K. o okolnostech, uvedených v odvolání.

I kdyby bylo pravda, že K. prohlásil vůči obviněnému, že ho S. zmocnil k vydání příkazu podati žalobu jeho jménem, dále že K. obviněnému sdělil, že mezi ním a S. bylo ujednáno, že zprávy o průběhu sporu budou podávány přímo K-ovi a ne S-ovi, ježto S. je stále na obchodních cestách, a i kdyby bylo pravda, že S. byl K-em jak o podání žaloby, tak i o průběhu sporu informován, nebyly by tyto okolnosti, o nichž je v odvolání nabídnut důkaz výsledkem svědka K., s to, aby přivodily jiné právní posouzení věci ve prospěch odvolatelův. K tomu, aby někdo mohl jako zmocněnec strany ve sporu jednati, vyžaduje se vždy projev vůle strany nebo jejího zákonného zástupce. Při tomto projevu vůle dlužno lišiti dvojí složku: jednu vnitřní, druhou zevní. Strana, chtějící použití osoby třetí jako zmocněnce, vejde s ní nejprve v jistý poměr soukromoprávní a sjedná s ní zpravidla smlouvu (mandátní). Ale taková smlouva sama o sobě ještě neopravňuje tuto třetí osobu k tomu, aby vůči soudu a odpůrci ve sporu jednala za stranu, nýbrž dotýká se jen vnitřního poměru mezi stranou a osobou třetí. K tomu, aby osoba třetí mohla ve sporu za stranu jednati s účinkem proti soudu i proti odpůrci, tedy aby mohla jako procesní zmocněnec skutečně ve sporu vystupovati, je zapotřebí zvláštní listiny (plné moci), již se prokazuje (dosvědčuje), že je tato třetí osoba stranou zmocněna k tomu, aby za ni ve sporu jednala, kteroužto listinu je soudu předložiti (srov. § 30 c. ř. s.). Obviněným je doznáno, že S. osobně neznal, že s ním o podání žaloby nejednal, nýbrž že jednal jen s K. Za tohoto stavu věci nesměl se obviněný spokojiti s údaji K., naopak bylo jeho povinností, plynoucí z povahy věci i z řádného výkonu advokacie, aby se dotázal S., zdali plná moc, předložená K-em obviněnému, skutečně pochází od S., zdali tento ji podepsal, a aby si takto (rozuměj obviněný) zjednal zákonné předpoklady pro podání žaloby v zastoupení mandantově a pro jednání za něho ve sporu s účinkem proti soudu i proti odpůrci, aneb aby ho aspoň uvědomil po podání žaloby a vyžádal si vyjádření. Obviněný této samozřejmé opatrnosti nedbal, žalobu podal jménem S., aniž s ním jednal, soudu předložil plnou moc, vykazující sice podpis S., jenž však nepocházel z ruky S., aniž si v tomto směru zjednal jasno, což bylo nutné vzhledem k tomu, že vůbec nejednal s S., nýbrž jen s osobou třetí, a za tohoto nevyjasněného stavu pokračoval obviněný ve sporu po delší dobu bez jakéhokoliv styku se svým domnělým mandantem, jenž pak prohlásil u soudu při posledním stání, že obviněného k vedení sporu nezmocnil a plnou moc nepodepsal.

Jde o čin porušující povinnosti advokátského povolání, který je podřaditi i pod skutkovou podstatu přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu,

neboť závadné jednání obviněného dostalo se při zmíněném soudním roku k vědomosti osobám, které nejsou příslušníky stavu advokátského a u kterých by mohlo býti nebezpečí, že by mohli ze závadného jednání jednoho člena stavu advokátského nepříznivě usuzovati o členech ostatních.

Pro subjektivní odpovědnost s hlediska kárných přečinů, jimiž byl obviněný uznán vinným, pak stačí, že byla prokázána jeho nedbalost. Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině zamítnouti.

Čís. 387 dis.

Kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaný tím, že se advokát pouštěl do odvážných obchodů, kupuje směnky dlužníků v neutěšených majetkových poměrech za podstatně nižší částku, než na kterou zněly, a že je pak vymáhal plnou částkou, a to způsobem, v němž se zračila bezohledná ziskuchtivost.

(Rozh. ze dne 10. června 1939, Ds I 19/39.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady pro advokáty a kandidáty advokacie, jimž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Výrok kárného nálezu, že obviněný je vinen disciplinárním přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu spáchaným tím, že kupoval opětně směnky za podstatně nižší částku a pak je vymáhal plným penízem buď jménem vlastním nebo jménem svých příbuzných a touto činností obohacoval buď sebe nebo své příbuzné, napadá obviněný odvoláním jen v otázce právního posouzení. Základem tohoto odsuzujícího výroku jsou po stránce skutkové nenapadená zjištění kárné rady, že obviněný koupil od B. směnku vystavenou MUDr. P-em a znějící na 15.000 K za 12.000 K a dále dvě směnky podepsané notářem J., a to jednu znějící na 30.000 K za 17.000 K a druhou znějící na 5.000 K za 2.500 K, tyto směnky převedl na svou manželku a pak je vymáhal plnou částkou.

Toto jednání shledala kárná rada závadným proto, že obviněný hleděl obchodem se směnkami získati nepřiměřeně vysoký zisk a že si při vymáhání směnečného dluhu plnou částkou počínal způsobem vyvolávajícím ve veřejnosti odpor a nelibost, že totiž vyvolal dojem, že advokát i ve své vlastní věci postupuje tak, aby si mohl napočítati co nejvíce útrat.

Toto právní posouzení věci kárnou radou nejvyšší soud jako soud odvolací schvaluje. Namítá-li obviněný, že směnky koupil za částky přiměřené proto, ježto koupě směnek, o něž šlo, byla spojena s nebezpečím